

Misijas ziņas

2022. gada 1.ceturksnis

Saturs

Patieso ceļu meklējot / 1.janvāris
Kopjot Dieva dārzu / 8.janvāris
Pa jauno ceļu / 15.janvāris
Bībele – tikai priesteriem? / 22.janvāris
Enģeļi starp mums / 30.janvāris
Vardarbība ticību tikai stiprina / 5.februāris
Tīnas pārbaudījums / 12.februāris
Brīnumainais autobuss / 19.februāris
Vajāta ticības dēļ / 26.februāris
Udomsajas atraitne / 5.marts
Piedot mātei (1.daļa) / 12.marts
Piedot mātei (2.daļa) / 19.marts
Dieva pēdējā iespēja / 26.marts, 13. sabats

* * *

Dārgie sabatskolu vadītāji!

Šajā ceturksnī mēs pievērsīsimies Dienvidāzijas – Klusā okeāna divīzijai, kura vada Septītās dienas adventistu darbu 14 valstīs: Bangladešā, Brunejā Darusalamā, Kambodžā, Indonēzijā, Laosā, Malaizijā, Mainmārā, Filipīnās, Singapūrā, Šrilankā, Taizemē, Austrumtimorā un Vjetnamā, kā arī Pakistānā.

Šajā reģionā mīt aptuveni 1,1 miljards iedzīvotāju, tajā skaitā 1,7 miljoni adventistu. Tātad adventistu īpatsvars šajā reģionā ir viens uz katrām 636 iedzīvotājiem.

Šā ceturksņa Trīspadsmitā sabata projekti paredzēti četrās valstīs – Pakistānā, Laosā, Vjetnamā un Austrumtimorā. Papildus informācija atrodama sājnoslā.

Ja šajā ceturksnī vēlaties savas sabatskolas nodarbības darīt saistošākas, mēs varam piedāvāt dažādas fotogrāfijas un citus materiālus, kuri attiecas uz misijas darba stāstiem. Papildus informācija ir atrodama katra stāsta sājnoslā.

Ja vēlaties atrast fotogrāfijas no tūristiem paredzētiem saitiem un aplūkot mūsu apskatāmo valstu ainavas, ieejiet bezmaksas fotogrāfiju glabātuvē *pixabay.com* un *unsplash.com*.

Bez tam jūs varat lejupielādēt PDF formāta failus no Dienvidāzijas – Klusā okeāna divīzijas, tie atrodami *bit.ly/ssd-2022*. Sekojiet mums arī *Feisbukā* - *facebook.com/missionquarterlies*.

Jauniešu un pieaugušo misijas ziņas PDF formātā varat sameklēt *bit.ly/adultmission* un *bit.ly/childrensmision*. Misijas darba videomateriāli ir pieejami *bit.ly/missionspotlight*.

Izdrukājami bērnu misijas ziņu materiāli, kuri paredzēti izkrāsošanai, ir pieejami bit.ly/bank-coloring-page.

Ja es varu kā palīdzēt, rakstiet uz mcchesney@gc.adventist.org.

Paldies par to, ka mudināt savus draudzes locekļiem koncentrēties misijas darbam!

Redaktors *Andrew McChesney*

Iespējas

Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi Dienvidāzijas – Klusā okeāna divīzijai palīdzēs izveidot:

- veselības centru Pakistānas ziemeļu daļā;
- pamatskolu Luangnamthā, Laosā;
- bērnu mācību centru Lonthonā, Vjetnamā;
- studentu kopmītnes Austrumtimorā, Adventistu Internacionālajā skolā Dili.

Patieso ceļu meklējot

1.janvāris

Mario da Kosta (44)

Austrumtimora

Sakarā ar lielajiem reliģiskajiem svētkiem, kuri tika svinēti mūsu valstī, pilsētā bija rīkoti daudzi pasākumi. Es nolēmu doties uz zirgu skriešanas sacīkstēm.

Lai nokļūtu sacensību vietā, man bija jāiet garām Septītās dienas adventistu dievnamam. Tur satiku Mariano, Bībeles darbinieku. Viņš mani ieraudzīja un devās man pakal.

„Ja tev ir laiks, vai tu vēlētos ar mani kopā pētīt Bībeli?” viņš man jautāja.

Jau vairākas reizes es biju uz Bībeles izpētes nodarbībām pie viņiem mājās. Taču tad es pārtraucu tās apmeklēt, jo šķita, ka viņi māca to pašu, ko mūsu draudzē. Tomēr, kad Mariano steidzās man pakal, mani pārņēma nepārvarama vēlēšanās vēl vairāk iepazīt Bībeli.

„Jā, es to vēlos,” es sacīju.

„Tev nav jānāk pie manis,” Mariano sacīja. „Mēs varam iet arī uz tavām mājām. Pēc sacīkstēm dosimies pie tevis.”

Kad beidzās zirgu skriešanas sacīkstes, mēs devāmies uz manām mājām un sākām Bībeles studijas. Mēs kopā studējām četrus mēnešus. Es piekritu kopā ar viņu katru sabatu iet uz dievnamu. Joprojām svētdienās gāju uz savu draudzi. Neredzēju nekādu lielu atšķirību starp dievkalpojumiem sestdienās un svētdienās.

Pēc kāda laika ieradās adventistu evaņģēlists, un es kopā ar viņu studēju Daniēla un Atklāsmes grāmatas. Daniēla grāmatā 7:25 mēs izlasījām, ka „tā (valsts) runās pret Visuaugsto un deldēs Visuaugstā svētos, tā grāsīsies mainīt gan laikus, gan likumus.”

Mājās es atvēru savu Bībeli un šo pantu lasīju vēl un vēl. „Runās pret Visuaugsto un deldēs Visuaugstā svētos, tā grasīsies mainīt gan laikus, gan likumus.” Un es sev sacīju: „Izrādās, ka tas, kam es esmu ticējis visu šos gadus, nav patiesība.”

Aizvēru Bībeli un devos pie miera. Prātoju, vai tikai adventisti nemēģina mani apmānīt. Varbūt viņi ar nolūku man parādīja šo pantu, lai es pievienojos viņu draudzei.

No rīta piecēlos un atkal izlasīju: „Tā runās pret Visuaugsto un deldēs Visuaugstā svētos, tā grasīsies mainīt gan laikus, gan likumus.” Šie vārdi uz mani atstāja dziļu iespaidu, jo tā bija mana baznīca, kura bija izmainījusi sabata dienu un Dieva likumu, kurš deklarēja, ka sabats ir septītā nedēļas diena. Tikai vēlāk es sapratu, ka tas, kurš pārliecināja manu sirdi, bija Svētais Gars.

Es nekavējoties nolēmu gavēt un lūdzu Dievu: „Kura ir patiesā svētā diena – sestdiena vai svētdiena? Kura ir patiesā Dieva draudze – mana vai adventistu?”

Pēc nedēļas, kuru pavadīju lūdzot un gavējot, man prātā ienāca kāda doma: „Seko tam, kas rakstīts Bībelē.” Un es izlēmu sekot Dieva gribai, kura ir izteikta Svētajos Rakstos.

Lai arī es katru sabatu gāju uz dievnamu, mācītājs nekad mani nezaicināja tikt kristītam. Pēc dievkalpojumiem mēs parasti pārrunājām Bībeles jautājumus.

Kādā sabatā, dievkalpojuma pārtraukumā, es mācītājam jautāju: „Kad pie mums tiks rīkotas kristības?”

„Tas atkarīgs no tā, vai būs cilvēki, kuri vēlēties tikt kristīti,” viņš atbildēja. „Mēs varam kristības noorganizēt, kad vien rodas tāda vajadzība.”

Tajā brīdī es pieņēmu lēmumu un sacīju: „Es vēlos tikt kristīts.”

Mācītājs nekavējoties mani apskāva.

Mūsu prieku pamanīja gan pieaugušie, gan bērni. Viņi nāca pie manis, papspieda roku un apskāva mani.

„Tu esi Dieva aicināts,” viņi sacīja. Es raudāju. Biju atradis patieso ceļu, pa kuru sekot Dievam.

Patreiz Mario ir Bībeles darbinieks. Svētā Gara iespaidā un ar Bībeles nodarbībām viņš daudzus cilvēkus ir vadījis pie Dieva patiesības. Nākošajās pāris nedēļās mums būs iespēja par dažiem no tiem izlasīt.

Pirms 6 gadiem jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēja atvērt pirmo un vienīgo Septītās dienas adventistu skolu Austrumtimorā. Šī ceturkšņa ziedojumi palīdzēs skolai uzcelt kopmītnes, lai šeit varētu mācīties arī bērni no attālākiem ciematiem, tādi kā tie, kuriem Mario pasniedz Bībeles stundas. Paldies, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Austrumtimoras misijas lauks tika izveidots 2009. gadā un tā darbu vada Dienvidāzijas – Klusā okeāna divīzija. Šeit dievkalpojumos piedalās 696 ticīgie, kuri pulcējas vienā draudzē un divās ticīgo grupās. Tā kā Austrumtimoras iedzīvotāju skaits sasniedz 1 318 000, tad adventistu īpatsvars valstī ir viens uz katriem 1874 iedzīvotājiem.

Kopjot Dieva dārzu

8.janvāris

Mario da Kosta (44)

Austrumtimora

Sakņu dārzs ir visai piemērota vieta Dieva Vārda mācīšanai. Līdzīgi kā sēklas zemē, cilvēkā var iesakņoties arī patiesība.

Daudziem Austrumtimoras iedzīvotājiem netālu no viņu mājām ir sakņu dārzi.

Labība ir nepieciešama pārtikai, kā arī tiek pārdota, lai nopelnītu. Iedzīvotāji savos dārzos parasti audzē kukurūzu, manioku un saldus kartupeļus, kā arī zaļumus, ķirbjus, papaijas, banānus un zemesriekstus.

Reiz, kad strādāju savā dārzā, pie manas mājas apstājās Septītās dienas adventistu draudzes vadītājs.

„Mēs organizējam 3 mēnešus ilgas Bībeles darbinieku apmācības,” viņš sacīja. „Tu varētu mums pievienoties.”

Man patika šis priekšlikums. Biju nesen kristīts un dedzīgi vēlējos savu jauniegūto ticību līdzdalīt citiem.

Pēc mācībām visi to dalībnieki satikās adventistu dievnamā Austrumtimoras galvaspilsētā Dili. Tur arī vajadzēja saņemt norīkojumu uz savu kalpošanas vietu. Izrādījās, ka Bībeles darbinieku bija vairāk nekā viņiem paredzētās darba vietas, un es paliku bez savas kalpošanas vietas.

Atgriezos savā ciemā un strādāju savā dārzā, aktīvi darbojos vietējā draudzē.

Pagāja vairāki gadi. Man piezvanīja draudzes vadītājs no Dili. Viņš sacīja: „Vai tu piekristu Bībeles kalpotāja darbam savā paša rajonā?”

Man šī ideja iepatikās. Drīz vien ieradās ciemā Kodo un iepazīnos ar Adolfo, vienu no šī ciema iedzīvotājiem. Es viņam pastāstīju, ka dzīvoju netālu un ka mani uz viņa ciemu kā Bībeles darbinieku ir nosūtījusi Septītās dienas adventistu draudze. Adolfo par adventistiem nekā nebija dzirdējis un vēlējās uzzināt ko vairāk.

Es Adolfo pastāstīju, kā es biju uzzinājis Bībeles patiesību par septīto nedēļas dienu un kā izlēmu pievienoties Septītās dienas adventistu draudzei. Es atvēru savu Bībeli un lasīju par patieso Kunga dienu, kura bija sestdiena, nevis svētdiena.

Jutu, ka mūsu saruna lika Adolfo šo jautājumu nopietni apdomāt, un es lūdzu, lai Svētais Gars viņu pārliecina.

Pēc trīs dienām nolēmu doties pie Adolfo kaimiņa Angelo un palīdzēt viņam dārza darbos. Uzaicināju pievienoties arī Adolfo. Biju pārliecinājies, ka vietējie labprāt pieņēma manu palīdzību. Un tad, kopīgi dārzā strādājot, man radās iespējas stāstīt par Bībeles patiesībām. Kad mēs ar Adolfo palīdzējām Angelo, es stāstīju viņiem par Dieva Vārdu. Adolfo un Angelo labprāt iesaistījās sarunā. Kad mēs vēlā pēcpusdienā pabeidzām darbu, Adolfo pienāca pie manis un jautāja: „Vai tu varētu man pasniegt Bībeles stundas?”

Vakaros mēs ar Adolfo sākām Bībeles studijas. Tā kā ciematā elektrība netika piegādāta, es lampai sagādāju petroleju. Dienas laikā es Bībeles patiesības mācīju citiem ciema iedzīvotājiem, palīdzot viņiem dārza darbos.

Adolfo kļuva par pirmo ciema iedzīvotāju, kurš pievienojās adventistu draudzei. Tad Bībeles stundas vēlējās Angelo. Viņš 12 gadus bija vadījis vietējo draudzi, un daudzi, redzot Angelo kopā ar mani studējot Bībeli, sadusmojās uz viņu. Dzirdēju, ka viņi gatavojas mani piekaut.

Angelo bija norūpējies par manu drošību. Viņš ieteica mūsu Bībeles nodarbības pārtraukt.

Reiz mēs Angelo dārzā vācām un ēdām kaltētus un nomizotus kokosriekstus. Pamanīju, ka viens no kaltētajiem kokosriekstiem bija sācis dīgt. Tas, ka šāds nedzīvs kokosrieksts spēj dīgt, bija kas īpašs.

„Iestādīsim to un sarunāsim ar Dievu, ka, ja šajā zemē Viņa darbs ies plašumā, tad lai šis kokosrieksts dzīvo. Bet ja Dieva darbs nesekmēsies, tad lai tas iet bojā.”

Pagāja desmit gadi, un no šī kokosrieksta izauga veselīgs koks. Angelo to pamanīja. Un pēdējoreiz, kad biju ieradies šajā ciemā, viņš paziņoja, ka vēlas tikt kristīts.

Es ceru, ka dārzā, kuru Dievs man ir devis Austrumtimorā, pie Kunga tiks vestas vēl daudzas dvēseles.

Pirms sešiem gadiem jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēja atvērt pirmo un vienīgo Serptītās dienas adventistu skolu Austrumtimoras galvaspilsētā Dili. Daļa no šī ceturkšņa ziedojumiem skolai dos iespēju uzcelt kopmītnes, lai šeit varētu mācīties arī bērni no attāliem kalnu ciematiem, tādiem kā Kodo. Paldies par to, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Pa jauno ceļu

15.janvāris

Adolfo Monteiro (40)

Austrumtimora

Es mīlēju savu draudzi ciematā Kodo, Austrumtimorā. Katru svētdienu gāju uz dievkalpojumiem. Gāju uz katru lūgšanu sanāksmi. Piedalījos visos draudzes rīkotajos pasākumos.

Tad mūsu ciematā ieradās Mario.

Mario mani apmeklēja mājās. Viņš pastāstīja, ka dzīvo attālākā ciemā un ka viņu Septītās dienas adventistu draudze ir nosūtījusi pie mums darbā kā Bībeles darbinieku. Par Septītās dienas adventistiem es nekad nebiju dzirdējis.

Mario man pastāstīja, kā viņš bija atradis Bībeles patiesību par septītās nedēļas dienas svētumu un kā bija pievienojies adventistu draudzei. Viņš atvēra savu Bībeli un lasīja man par patieso Kunga dienu. Mario sacīja, ka Kunga diena ir nevis svētdiena, bet gan sestdiena. Es pārlicinājos, ka Bībele patiesi apliecina, ka nedēļas septītā diena ir sestdiena, bet svētdiena – pirmā nedēļas diena.

Sāku dedzīgi lūgt Dievu. Jautāju, vai man būtu jāturpina iesāktais ceļš un īpaši jāgodā nedēļas pirmā diena, vai arī jāsāk jauns dzīves posms un jāievēro septītās dienas svētums.

„Kungs,” es lūdzu, „kurš ceļš ir patiesais, vecais vai jaunais?”

Šo lūgšanu lūdzu pēc kārtas trīs dienas. Tad naktī redzēju sapni. Man priekšā atradās divi ceļi – vecais un jaunais. Priekšā kāds stāvēja un sacīja: „Būs labāk, ja tu iesi pa jauno ceļu.”

No rīta pamodos un sapni pārdomāju. Tas šķita ļoti reāls.

Tajā dienā Mario atkal ieradās pie manis un uzaicināja palīdzēt dārza darbos manam draugam Angelo. Mēs strādājām, un Mario Angelo stāstīja par Dieva Vārdu.

Mario vienmēr, kad palīdzēja ciema iedzīvotājiem, runāja par Bībeli, un mums patika viņā klausīties. Tajā dienā viņa vārdi mani uzrunāja īpaši, un es Mario lūdzu Bībeles stundas.

Pēc pāris mēnešiem tiku kristīts, un tad sāku ar Bībeli iepazīstināt savu sievu. Un arī viņa tika kristīta kopā ar divu citu ciema ģimeņu locekļiem.

Kopš esam pievienojušies adventistu draudzei, mūsu dzīve nebūt nebija viegla. Vairākus gadus pēc manas sievas kristībām viņas brālis, mūsu iepriekšējās draudzes vadītājs, uzstāja, lai mēs atteiktos no savas ticības. Viņš pat manā klātbūtnē iesita manai sievai.

„Lai šai reliģijai seko tavs vīrs,” viņš sacīja. „Tev tas nav jādara.”

Mana sieva paziņoja, ka viņa ir stingri nolēmusi iet pa savu jauno ticības ceļu.

„Es esmu precējusies, un man ir ģimene,” viņa sacīja. „Mans vīrs ir ģimenes galva. Ja viņš iet turp, kur arī man jāiet, tad es viņam sekošu kaut vai līdz pasaules galam.”

Lai arī radnieki uz mums izdarīja spiedienu, tomēr Dievs mums ļoti palīdzēja. Mēs ar sievu lūdzām par mūsu radniekiem, un adventistu draudzes rindās iestājās gan mana māte, gan arī mana māsa un brālis.

Man kā apsargam nav pietiekami daudz naudas, lai es evaņģelizāciju varētu atbalstīt materiāli, taču es enerģiski liecinu par patiesību apkārtējiem. Mans pienākums un atbildība ir vest dvēseles pie Jēzus, jo es zinu, ka Dievam ir ļoti dārga katra no tām. Katram, kuru es satieku, es saku, ka Jēzus viņu patiesi mīl un vēlas izglābt.

Lūdziet par adventistiem Kodo ciemā. Lūdziet, lai viņi būtu gatavi līdzdalīt evaņģēliju kaimiņu ciemu iedzīvotājiem. Lūdziet par vienīgo draudzes skolu Austrumtimoras galvaspilsētā Dili, kurā, pateicoties Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, ir uzceltas kopmītnes. Tas dos iespēju šeit mācīties arī attālāku ciemu jauniešiem.

Daži fakti

- Aptuveni 60% Austrumtimoras iedzīvotāju dzīvo lauku apvidos un lielākoties strādā kā zemkopji. Viņi audzē maniokas, kokosriekstus, kafiju, kukurūzu, rīsu un saldus kartupeļus.
- Lielākās valsts iedzīvotāju daļas saknes meklējamas starp papuasiešiem, malajiešiem, polinēziešiem. Gandrīz visi ir Romas katoļu draudzei piederīgie. Protestanti un musulmaņi sastāda minoritāti. Valstī ir gandrīz 40 dažādas papuasu un malajiešu valodas un dialekti, taču valsts valodas ir divas – tetunu valoda, kurā runā iedzīvotāju vairums, un portugāļu valoda, kura tiek izmantota visai nedaudz. Angļu un indonēziešu valodas tiek uzskatītas par „darba” valodām.

Bībele – tikai priesteriem?

22.janvāris

Angelo Pereira (43)

Austrumtimora

Mana sirds ilgojās pēc Bībeles studijām, taču manas draudzes vadītājs sacīja, ka Bībele ir paredzēta tikai priesteriem.

Tagad es pastāstīšu, kā viss notika.

Es uzaugu kristiešu ģimenē un vienmēr aktīvi darbojos savā draudzē Kodo ciemā, Austrumtimorā.

Kad sasniedzu 23 gadu vecumu, palīdzēju vadīt draudzes jauniešus. Divdesmit septiņu gadu vecumā es piedalījos misijas darbā ārpus ciema. Draudzes vadība ievēroja manu entuziasmu un 31 gada vecumā piedāvāja vadīt vienu no mūsu ciema draudzēm. Šo draudzi es vadīju 12 gadus un katru svētdienu draudzes locekļus mācīju no draudzes mācību grāmatas.

Tad mūsu ciemā ieradās Septītās dienas adventistu Bībeles darbinieks Mario. Viņš ieradās pie manis dārzā un piedāvāja savu palīdzību. Mēs strādājām plecs pie pleca, un Mario man līdzdalīja Bībeles patiesības, par kurām es vēl nekad nebiju dzirdējis. Un es vēlējos uzzināt vēl vairāk.

Šāda iespēja man radās manas draudzes vadītāju sanāksmē. Kad mums tika dots vārds, es izteicu priekšlikumu, ka katram no mums vajadzētu piedalīties Bībeles izpētes nodarbībās un ka mums vajadzētu Bībeles, kuras pielietot savās mācībās.

„Kungs,” vadošais bīskaps man sacīja, „mēs nevaram jums mācīt Bībeli, jo tādas iespējas tiek dotas tikai priesteriem. Mēs varam vienīgi jums piedāvāt Īsu mūsu doktrīnu apskatu, kuras jums jā māca savām draudzēm.”

Pēc sanāksmes jutos nemiera pārņemts. „Kādēļ lai es nevarētu pētīt Bībeli?” es prātoju.

Es lūdzu Kungu: „Kurš ir patiess Dievs? Man tas ir jāzina, lai es varētu par Viņu mācīt savai draudzei.”

Atgriezos mājās ar smagu sirdi. Sameklēju adventistu Bībeles darbinieku. “Vai tu varētu man pasniegt Bībeles stundas?” es viņam jautāju. “Es būtu ar mieru Bībeli pētīt kaut vai veselu gadu.”

Mēs ar Mario atvērām viņa Bībeli un sākām studēt Septītās dienas adventistu ticības divdesmit astoņas pamatmācības.

Kad pēc vairākiem mēnešiem mēs bijām šīs mācības aplūkojuši, Mario sacīja: “Tagad tu zini patiesību. Lūdzu vairs neturpini savai draudzei mācīt maldus, jo, ja tu to turpināsi darīt, tad Debesu valstībā ieiet nevarēsi.”

Sapratu, ka Mario runāja patiesību. Es pats varēju izlasīt Jēzus vārdus: “Ja kas atmet kādu no šiem vismazākajiem baušļiem un tā māca ļaudis, tas būs vismazākais Debesu valstībā; bet, ja kas dara un māca, tas būs liels Debesu valstībā,” Mat.5:19.

Es vēlējos Dieva valstībā būt liels. Domājot par savu pagātni, mani pārņēma skumjas un vainas apziņa. Nekavējoties atkāpos no draudzes vadītāja amata, tomēr izstāties no draudzes tik vienkārši nespēju. Tā es cīnījos veselus 6 gadus un lūdzu Dievu: “Kungs, kad es beidzot varēšu pievienoties Taviem ļaudīm?”

Kādu dienu, kad devos garām sava tēvoča mājai, redzēju, ka viņš sarunājas ar Mario. Mani pārņēma nepārvarama vēlme tikt kristītam tā Glābēja vārdā, kuru bija iemīlējis Bībeles studijās.

“Kad būs nākošās kristības?” es jautāju Mario. “Kad es varēšu tikt kristīts?”

Mario nekavējoties zvanīja adventistu mācītājam. Tā kā bija spēkā ar COVID-19 saistītie ierobežojumi, viņi to ievērošanai nodrošināja īpašus pasākumus. Un 2020. gadā es tiku kristīts kopā ar manas sievas vecākiem.

Esmu ļoti laimīgs, ka varu piederēt pasaulplašai Septītās dienas adventistu draudzei. Lūdziet par manu sievu un bērniem, lai arī viņi sekotu Dieva patiesībai.

Pirms 6 gadiem Austrumtimorā daļa no Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēja atvērt pirmo Septītās dienas adventistu skolu. Daļa no šī ceturkšņa ziedojumiem dos iespēju uzcelt šai skolai kopmītnes. Tad šajā mācību iestādē varēs

mācīties arī bērni no attāliem ciemiem, piemēram, no ciema, kurā dzīvo Angelo. Paldies par to, ka plānojat pienest bagātīgus ziedojumus.

Daži fakti

- Pirmie Eiropieši, kuri ap 1500. gadu ieradās Austrumtimorā, bija dāņu un portugāļu tirgotāji. Līdz pat 1906. gadam abas šīs valstis sacentās par dominanci šajā apgabalā. Tad viņi nolēma salu sadalīt. Rietumu daļa tagad pienācās Nīderlandei, bet austrumu – Portugālei. Lai arī 2. pasaules kara laikā valsti okupēja Japāna, pēc kara tā tomēr kļuva par Portugāles koloniju. 1974. gadā Portugāle Austrumtimoru pameta un drīz pēc tam te ieradās kaimiņvalsts Indonēzijas kareivji. Valstī turpinājās karadarbība līdz pat 1999. gadam, kad šeit ieradās Austrālijas miera uzturēšanas spēki. Austrumtimora neatkarību ieguva 2002. gadā un kopš tā laika ir ievērojami atjaunojusi savu infrastruktūru.

Engēļi starp mums

30. janvāris

Lūsio un Jelri Diasi

Austrumtimora

Austrumtimorieši Lusio un viņa sieva Jelri nebija gaidījuši, ka, līdzdalot vēl neaizsniegtajiem ļaudīm vēsti par Jēzus drīzo atnākšanu, viņi kā atbildi saņems akmeņu krusu. Viņi arī necerēja ieraudzīt eņģeļus.

Globālās misijas darbinieki tika nosūtīti kalnos, lai nokļūtu pie fataluku valodā runājošajiem. Šī ir viena no 30 valodām, kurā runā 1,3 miljoni valsts iedzīvotāju. Laulātajam pārim tā bija priekšrocība, jo fataluku bija Lusio mātes dzimtā valoda.

Nezinot, ar ko savu darbību iesākt, pāris devās uz četriem tuvējiem ciemiem un aizlūdza par to iedzīvotājiem. Pēc tam viņi noīrētās telpās nolēma skolēniem piedāvāt ārpussskolas nodarbības matemātikā un angļu valodā.

Šīm nodarbībām strauji pieauga popularitāte. Iesākumā tās apmeklēja 12 bērni, taču tad to skaits dažu nedēļu laikā palielinājās līdz pat 57. Katru pēcpusdienu mācības iesākās ar lūgšanu un Bībeles nodarbību. Pēc diviem mēnešiem bērni sāka saviem draugiem stāstīt, ka drīz nāks Jēzus, un viņiem vaicāja, vai arī viņi vēlētos doties uz Debesīm. Vairāki bērni vēlējās pievienoties Septītās dienas adventistu draudzei. Lusio un Jelri bija cerību pilni.

Tomēr trešajā nodarbību mēnesī viss izmainījās. Skolēni, kuri šajās nodarbībās nepiedalījās, sāka nodarbību dalībniekiem draudēt un viņus nopratināt. Drīz vien nodarbības sāka apmeklēt ne vairāk par 6 bērniem.

Beidzot telpu īpašnieks, kurās Lusio un Jelri vadīja nodarbības, paziņoja, ka viņiem būs jāaiziet.

Lusio un Jelri pārcēlās uz mazāku māju, kurā rīkot nodarbības viņiem iespēju vairs nebija.

Tad Lusio vienā no iepriekš apmeklētajiem četriem ciemiem sarīkoja evaņģelizācijas sanāksmes, jo no tā iedzīvotājiem bija saņemti pieteikumi kristībām. Kad sanāksmes tuvojās noslēgumam, uz tām sāka ierasties gandrīz visi ciema iedzīvotāji. Lusio un Jelri atkal bija cerību apņēmti.

Kādu dienu, kad Lusio devās papildināt savus ūdens krājumus nākošajai nedēļai, viņu apstādināja skolotāja. Viņa sacīja: “Neizplatiet vairs savus papīrus maniēm cilvēkiem un necentieties viņus pievērst savai ticībai!”

“Ko jūs ar to domājat?” Lusio jautāja.

“Es zinu jūs un jūsu motīvus,” viņa sacīja. “Neizliecieties! Jūs cenšaties pārliecināt ļaudis iestāties jūsu draudzē un piedāvājat viņiem par to naudu.”

Tā bija nepatiesa apsūdzība. Nevienam nauda piedāvāta netika.

Pēkšņi skolotāja Lusio iesita. Viņas pieaugušais dēls, kurš stāvēja līdzās, arī uzbruka Lusio. Tad gan māte, gan dēls paņēma akmeņus un meta ar tiem Lusio. Neviens no akmeņiem netrāpīja. Ap viņiem sapulcējās cilvēku bars. Viens no viņiem piedraudēja Lusio nogalināt un aizskrēja uz mājām pēc ieroča. Draudzīgi noskaņotie ciema iedzīvotāji palīdzēja Lusio ātri pamest ciemu.

Divus mēnešus vēlāk citā no četriem kaimiņu ciemiem ieradās adventistu draudzes vadītājs un uzsāka vadīt evaņģelizācijas sanāksmes. Arī šeit apmeklētāju skaits ar katru dienu pieauga. Lusio un Jelri jutās iepriecināti.

Kādu vakaru bariņš vīru ar akmeņiem sāka apmētāt mūsu sanāksmju telti. Viens no akmeņiem trāpīja brīvprātīgajai medmāsai galvā, viņas seja pārplūda asinīm. Sanāksme tika pārtraukta.

Draudzes noīrētā smagā automašīna veda sanāksmes dalībniekus mājās uz kalnu ciematu. Kad viņi izkāpa, pār viņiem nolija akmeņu krusa. Visi bija izbijušies. Tad pēkšņi parādījās septiņi liela auguma stāvi sniegbaltās drēbēs. Šos svešos vīrus redzēja tikai trīs jaunieši. Baltie stāvi attālinājās, viņi devās kalnu virzienā un tad izzuda skatienam. Akmeņi vairs netika mesti.

Kad ciema iedzīvotāji izdzirdēja par septiņām spožajām būtnēm, neviens nešaubījās, ka Dievs Savu ļaužu aizsardzībai bija sūtījis Savu eņģeļus. “Tā Kunga eņģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglābj,” Ps.34:8.

Nākošajā sabbatā savas dzīves Jēzum nodeva 13 jauni cilvēki un tika kristīti. Starp viņiem bija divi, kuri bija redzējuši eņģeļus.

Lai arī Lusio un Jelri nākas sastapties ar dažādiem izaicinājumiem, viņi saglabā cerību. Viņi zina, ka Dievs nāks palīgā.

Pirms 6 gadiem jūsu Trīspadsmitā sabbata ziedojumi palīdzēja atvērt pirmo un vienīgo Septītās dienas adventistu skolu Austrumtimoras galvaspilsētā Dili. Daļa no šī ceturkšņa ziedojumiem palīdzēs šai skolai uzcelt kopmītnes, lai šeit varētu mācīties arī bērni no attāliem kalnu ciematiem. Paldies, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Austrumtimoras rūpniecības sektorā tiek ražots apģērbs un pudelēs tiek pildīts dzeramais ūdens. Bez tam valstij ir naftas un dabasgāzes atradnes.

Vardarbība ticību tikai stiprina

5.februāris
Elizita da Silva

Austrumtimora

Kādu dienu mana jaunākā māsa bija manāmi satraukta. Viņa sauca: “Paklau, es studēju Bībeli, un šis mācību materiāls ir ļoti labs. Nāc, mēs varēsim pētīt Bībeli kopā ar misionāriem.”

Dzirdot savas māsas balsī tādu entuziasmu, manī radās interese. Un es kopā ar viņu devos pie Bībeles darbiniekiem, precēta pāra Luīsa un Juliānas.

“Lūdzu, māciet man Bībeli,” es viņiem sacīju.

Es studēju Dili universitātē, Austrumtimoras galvaspilsētā. Mana māsa Ermelinda mācījās vidusskolā tajā pat pilsētā. Mēs abas nācām no maza lauku ciemata.

Kopā ar misionāriem sāku mācīties Bībeles patiesības gandrīz katru dienu. Šīs nodarbības mani patiesi fascinēja. Uzzināju, ka Dievs mani patiesi ļoti mīl. Saprātu arī, ka viena no iespējām, kā es varu izteikt savu mīlestību pret Dievu, ir pagodināt Viņu ar veselīgu dzīvesveidu, tajā skaitā arī ar skīstas pārtikas lietošanu uzturā. Iemācījos, ka lielā mērā savu mīlestību pret Dievu varu izteikt ar Viņa baušļu ievērošanu. Jēzus sacīja: “Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles,” Jāņa 14:15.

Mani īpaši ieinteresēja Dieva desmit baušļi. Nekad nebiju dzirdējusi par ceturto bausli, kurš iesākas ar vārdiem: „Piemini sabata dienu, ka tu to svētī,” 2.Moz.20:8.

Kad sapratu, ka Dievs nekad Savu svēto dienu nebija nomainījis uz svētdienu, es misionāriem jautāju, kur es varētu Dievu pielūgt sabatā.

„Es vēlos ievērot sabatu, taču uz kuru draudzi lai es eju?” es jautāju.

„Mums ir draudze Dili,” Luīss atbildēja.

„Tur tu vari iet katru sabatu,” Juliana piebilda.

Uz šo dievnamu es devos kopā ar Ermelindu. Un jau pēc divām nedēļām mēs nolēmām tikt kristītas un pievienoties Septītās dienas adventistu draudzei.

Kad mūsu vecākie brāļi uzzināja, ka mēs esam atstājušas mūsu ģimenes draudzi, viņi ļoti sadusmojās. Viņi sāka draudēt un pat sita mani.

„Jūs vairs šeit nemācīsieties,” viens no brāļiem sacīja.

„Mēs jūs vedīsim atpakaļ mājās,” teica otrs.

Mani brāļi piespieda mani doties līdzīgi uz mājām. Viņi lika man ēst cūkas gaļu un iet uz baznīcu svētdienās. Biju ļoti noskumusi. Mēdzu ieslēgties vannas istabā, lasīju Bībeli un lūdzu Dievu. Draudi un sitieni manu ticību bija tikai stiprinājuši. Apņēmos Dievu mīlēt no visas sirds un ievērot Viņa baušļus.

Draudi un sitieni turpinājās vsela mēneša garumā.

Manai jaunākajai mātai, par laimi, izdevās palikt galvaspilsētā. Viņa man piezvanīja un sacīja, ka adventistu draudze rīko divu mēnešu ilgu kursu Bībeles darbinieku apmācībai.

Vairāk par visu es vēlējos būt Bībeles darbiniece. Gribēju darboties tā, kā to darīja Luīss un Juliāna, kuri Bībeles patiesības bija mācījuši arī man. Vēlējos par Dievu mācīt citus. Un kādu dienu, nevienam neko nesakot, es aizbēgu no mājām.

Pēc divu mēnešu apmācībām kļuvi par Bībeles darbinieci. Es iemīlēju šo darbu un tajā metos ar visu savu būtību. Katru dienu lūdzu par savu ģimeni, īpaši par saviem brāļiem.

Pagāja divi gadi. Apprecējos ar Reinaldo, kurš bija adventists. Neviens no manas ģimenes manās kāzās neieradās.

Pateicos Dievam par to, ka manas ģimenes locekļi bija sākuši ar mani sarunāties. Esmu pateicīga Viņam arī par trīs bērniem, kuri pašlaik mācās vienīgajā Austrumtimoras adventistu skolā.

Lūdziet par maniem brāļiem un pārējiem manas ģimenes locekļiem. Lūdziet, lai skola spētu zināšanas par Jēzu un Viņa Vārdu dot daudziem bērniem.

Pirms 6 gadiem jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēja Austrumtimorā uzcelt Septītās dienas adventistu skolu. Daļa no šī ceturkšņa ziedojumiem tiks novirzīti šīs skolas kopmītņu celtniecībai, lai skolā varētu mācīties bērni arī no attālākajiem ciemiem, tādi kā Elizita. Paldies jums par to, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Austrumtimora neatkarību ieguva 2002. gadā. Lai arī karadarbība izpostīja lielāko daļu valsts infrastrukturā, tā pakāpeniski tika atjaunota.
- Austrumtimora pārsvarā ir kalnaina, tajā pārsvarā valda sausums. Kalnainajos apvidos aug sandalkoki, zemienēs – kokspalmas, kā arī sastopami eikalipta koki. Valsts teritorijā mīt savvaļas kaķi, krokodili, brieži, pērtiķi, čūskas un arī somaiņu kārtas dzīvnieki.
- Valsts oficiālais nosaukums ir Austrumtimoras Demokrātiskā Republika, tā ir daļēji prezidentāla republika. Valsts galvaspilsēta ir Dili.

Tīnas pārbaudījums

12.februāris
Tīna Alvesa (39)

Austrumtimora

Tīna ar vīru un viņu četriem bērniem dzīvo Austrumtimorā. Viņi izjuta naudas grūtības. Tīna strādāja par grāmatvedi un reģistratori, bet vīrs bija mehāniķis. Tomēr kaut kā viņi spēja savilkt galus un nosūtīja savu dēlu mācīties uz adventistu skolu kaimiņvalstī Indonēzijā, jo Austrumtimorā šādas skolas nebija.

Zēna mācības bija dārgas. Tīna ar vīru visus maksājumus laicīgi veikt nespēja, jo izdevumus radīja negaidīti notikumi, tuvu cilvēku bērnu organizēšana un citas ģimenes problēmas.

Tīna bija izmisusi. Viņa pieteicās darbā zemeņu audzētavā Austrālijā. Draudzes locekļi viņai atgādināja, ka viņai taču ir mazs bērns, taču viņa bija apņēmības pilna doties uz Austrāliju. Viņa ļoti cerēja atgriezties pēc 6 mēnešiem un nomaksāt parādus.

Tīna devās uz fermu Tasmānijā. Pirmajā nedēļā fermas uzraugs par darbu sestdienās piedāvāja dubultu samaksu. Sestdienas rītā viņas istabiņas biedrene, kura arī bija ieradusies no Austrumtimoras, devās uz zemeņu lauku, taču Tīna palika istabā.

Divus mēnešus viņa sabatus pavadīja savā istabiņā. Taču reiz viņa izlēma doties uz Septītās dienas adventistu draudzi, kura atradās netālā pilsētā Launkestonā. Šo pilsētu viņa nepazīna un drīz vien apmaldījās. Te viss bija savādāk nekā

Austrumtimorā, uz ielām gandrīz neviena nebija, pat bērnu ne. Tīna bija noraižējusies un centās atrast ceļu atpakaļ uz fermu. Pēc divu stundu ilga gājiena viņa ieraudzīja vīru, kurš tīrīja savu pagalmu.

„Labrīt, kungs!” viņa sveicināja. „Vai jūs varētu man palīdzēt? Kur atrodas autoosta?”

„No kurienes jūs nākat un kurp dodaties?” viņš jautāja.

„Atbraucu no Austrumtimoras, tagad dodos uz adventistu dievnamu,” viņa paskaidroja.

„O, mana sieva arī ir adventiste, taču viņa uz dievnamu neiet,” vīrs sacīja.

„Taču es pazīstu arī dažus citus draudzes locekļus.”

Vīrs Tīnu aizveda uz māju, kurā dzīvoja adventisti. Sākot no šī sabata, viņa dievnamā apmeklēja vietējās draudzes dievkalpojumus.

Draudze Tīnu uzņēma sirsnīgi, sagādājot viņai pārtiku, drēbes un pat virtuves piederumus. Tīnas istabas biedrene un citi strādnieki, redzot, ka viņa sestdienas vakaros pārrodas ar dāvanu pilnām rokām, sadusmojās.

„Kādēļ tu atbrauci uz Austrāliju?” viens no strādniekiem jautāja.

„Vēlos nopelnīt,” Tīna atbildēja.

„Tad kādēļ tu nestrādā sestdienās? Tu taču zini, ka sestdienās maksā divreiz vairāk,” sarunā iesaistījās kāds cits.

„Tu tikai izklaidējies,” vēl kāds piebilda.

Tīnu šie nepatiesie apvainojumi sāpināja. Viņa sacīja: “Man nedēļā ir sešas dienas, lai nopelnītu, un tikai viena diena Dievam. Es zinu, ka Dievs par mani parūpēsies arī tad, ja nesaņemšu dubultu samaksu.”

Strādnieki pieprasīja, lai fermas darbu vadītājs piespiestu Tīnu strādāt arī sestdienās. Sarunā ar vadītāju Tīna paskaidroja, ka darba intervijas laikā viņa fermas īpašnieku informēja, ka viņa ir Septītās dienas adventiste un sestdienās nestrādās. Īpašnieks atbildēja, ka Austrālija ir demokrātiska valsts, kurā cilvēki var Dievu pielūgt kurā dienā vēlas. Tīna darbu vadītājam sacīja: “Atvainojos, bet, lai kas arī notiktu, sestdienās es nekad nestrādāšu. Varat mani kaut sūtīt atpakaļ uz mājām.”

Tīnai tika atļauts sestdienās nestrādāt.

Pēc kāda laiciņa četri vai pieci Tīnas darbabiedri sāka izrādīt interesi par viņas ticību un devās viņai līdzī uz dievkalpojumiem.

Kad noslēgumam tuvojās sešu mēnešu darba laiks, Tīna sāka prātot, vai viņa ir pieņēmusi pareizo lēmumu, jo ar nopelnīto naudu viņa spēja tikai samaksāt parādus. Taču, kad Tīna atgriezās Austrumtimorā, viņai bija vairāk naudas, nekā viņas biedriem, kuri bija strādājuši arī sestdienās. Kā tas varēja notikt?

Pēdējā sabatā, kuru Tīna pavadīja Austrālijā, vietējās draudzes locekļi viņai uz atvadām pasniedza kaudzi ar aploksnēm. Dievnama vannas istabā Tīna tās atvēra un redzēja, ka tajās bija nauda. Tur bija daudz vairāk naudas nekā summa, kuru viņa būtu nopelnījusi ar darbu sabatos.

Tīnas acis pildījās asarām, viņa turpat nometās ceļos un pateicās Dievam: “Paldies, Dievs, par šīm apbrīnojamām svētībām!”

Tīna sacīja: „Nekad nebiju cerējusi saņemt šādas svētības. Taču Dievs bija par visu parūpējies. Notika tā, kā sacīts Luk.18:27: “Bet Viņš atbildēja: "Kas cilvēkiem nav iespējams, tas iespējams Dievam."”

Pirms 6 gadiem Trīspadsmitā sabata ziedojumi Austrumtimorā palīdzēja atvērt pirmo Septītās dienas adventistu skolu, kuru apmeklē arī Tīnas bērni. Daļa no šī

ceturkšņa ziedojumiem palīdzēs šai skolai tikt pie savām kopmītnēm. Paldies jums par to, ka plānojat pienest bagātīgus ziedojumus.

Brīnumainais autobuss

19.februāris
Zelindo Joao (42)

Austrumtimora

Zelindo, 42 gadus vecais veikalu īpašnieks Austrumtimorā, Indijas okeāna salā, lūdza Dievu, lai varētu iegādāties autobusu.

“Kungs, es esmu atstājis smēķēšanu, dzeršanu, vairs neēdu nešķīstu barību,” viņš sacīja, “es nepārdodu cigaretes, alkoholiskus dzērienus, kafiju, tēju. Tomēr ļaudis joprojām smēķē un dzer. Lūdzu, palīdzi man. Es vēlos nopirkt autobusu, kurš būtu nesmēķētāju transporta līdzeklis. Tajā pasažieri varēs pāvietoties no dūmiem brīvā autobusa salonā.”

Zelindo piezvanīja savai māšai Indonēzijas pilsētā Surabajā un vēlējās noskaidrot vajadzīgā autobusa cenu. Viņa atbildēja, ka autobusa cena parasti ir 35000 ASV dolāri, taču viņa bija sameklējusi pārdevēju, kurš autobusu pārdeva par \$31500.

Zelindo bija priecīgi satraukts, viņš par to pastāstīja savam brālim Fernando. Brālis piedāvāja aizdot \$10 000.

Zelindo bija jāiemaksā \$15 000, to viņš veica no saviem ietaupījumiem. Pēc 3 mēnešiem viņš pārskaitīja vēl \$6500. Sava brāļa naudu Zelindo bija nodomājis izlietot kā pēdējo maksājumu, kad autobuss ieradīsies no Dili, Austrumtimoras galvaspilsētas.

Svētdienas rītā Zelindo saņēma telefona zvanu, ka autobuss ir ostā un ka nākošajā dienās to varēs saņemt. Vēl viņam bija vajadzīgi \$10 000. Zelindo par to nebēdājās, jo šo summu bija apsolījis viņa brālis.

Tajā vakarā Zelindo un viņa sieva apkopoja iepriekšējās nedēļas veikalu ienākumus. Parasti tie svārstījās no 10 līdz 13 tūkstošiem, taču šoreiz bija ietirgoti \$28 000.

Zelindo un viņa sievu neizpratnē saskatījās. “Kas notiek?” Zelindo vaicāja.

No rīta Zelindo devās pie brāļa pēc apsolītās naudas. Taču Fernando sacīja: “Es gribēju tev piezvanīt, taču piemirsu. Vēlējos pateikt, ka ar naudu palīdzēt tomēr nevarēšu.”

Zelindo tikai pasmaidīja. Viņš bija laimīgs, jo saprata, ka Dievs jau bija viņam palīdzējis. Tagad, lai iegādātos autobusu, viņam naudas pietika.

Autobusam Zelindo deva vārdu „Pestīšana”. Tas kļuva ievērojams visā salā, īpaši starp grūtniecēm un mātēm ar bērniem. Autobusā bija ne tikai aizliegta smēķēšana, tajā arī tika atskaņota uz Dieva pielūgsmi aicinoša mūzika. Uz autobusa sāniem bija izveidots liels attēls, kurš vēstīja par trīskārtējās eņģeļu vēsts pasludināšanu no Atklāsmes 14. nodaļas un Jēzus drīzo nākšanu.

“Ļaudīm šis autobuss patīk,” Zelindo sacīja. “Viņi ir apmierināti, ka šeit nesmēķē.” Pat policija ir to apstiprinājusi. Kādu dienu Zelindo piezvanīja draudzes loceklis no valsts otrās lielākās pilsētas Baukau un pastāstīja, ka policisti bija ieradušies galvenajā autoostā un autobusu vadītājiem sacīja: “Jums vajadzētu sekot autobusa “Pestīšana” piemēram un pasažieriem aizliegt smēķēšanu.”

Iedzīvotāji ir lūguši Zelindo paplašināt autobusa maršrūtus uz vairākiem rajoniem. Zelindo atbildēja, ka viņš lūdz Kungu, lai varētu iegādāties otru autobusu.

Pateicoties Zelindo ietekmei, kristībām gatavojas pieci cilvēki.

“Dievs ir svētījis manu biznesu,” Zelindo sacīja. “Es pateicos Dievam, ka varu ļaudis vadīt pie Viņa ar autobusu un saviem veikaliem.”

Daļa no 2015. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēja Austrumtimoras galvaspilsētā Dili uzbūvēt pirmo Septītās dienas adventistu skolu. Un daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs šai skolai uzcelt kopmītnes. Šajā salā, kurā iedzīvotāju skaits sasniedz 1,3 miljonus, ir tikai aptuveni 700 adventistu. Tādēļ skolai, tāpat kā Zelindo autobusam, evaņģelizācijas darbā ir liela nozīme.

Misijas ziņas

- Austrumtimora aizņem Timora salas austrumu daļu, kā arī ziemeļrietumu apgabalu ar nosaukumu Okusi un divas mazas salas – Atauro un Džeiko. Salas rietumu daļa pieder Indonēzijai. Austrumtimoras kopējā platība ir 14874 kvadrātkilometri.

Vajāta ticības dēļ

26.februāris

Kīna (14)

Laosa

Četrpadsmit gadus vecā Laosas iedzīvotāja Kīna elsodama skrēja uz Septītās dienas adventistu mācītāja māju un skaļi klauvēja pie tās durvīm. Meitenei bija izdevies atraisīt virves, ar kurām viņas vecāki bija viņai sasējuši rokas.

Kīnas vecāki piekāva savu meitu, vecākais brālis sita viņai pa seju un spēra ar kājām. Kāds tad bija viņas nodarījums?

Kīnas dzīvē notika krass pavērsiens, jo viņa pieņēma Jēzu un pievienojās Septītās dienas adventistu draudzei. Un viņas reiz mīlošie un gādīgie vecāki tagad bija vērsušies pret viņu un sākuši izturēties vardarbīgi, jo vēlējās panākt, lai viņa atgrieztos pie savas tradicionālās reliģijas.

Kīna tomēr bija nelokāma un no savas ticības neatteicās.

Meitenes klusā apņēmība un drosme bija pārsteidzoša. Viņas jaunie adventistu draugi īpašu palīdzību piedāvāt nespēja. Tā bija neliela ticīgo grupa, galvenokārt sievietes, nabadzīgi zemnieki un strādnieki, kuri cīnījās par izdzīvošanu.

Iespējams, Kīnu aizkustināja šo cilvēku mīlestība. Varbūt Jēzus caur Svēto Garu svētīja viņu ar mieru un cerību, kura deva viņai spēku pastāvēt pret spiedienu un vajāšanām no vistuvāko cilvēku puses. Jēzus meiteni bija tik dziļi iespaidojis, ka Kīna Viņa dēļ bija gatava riskēt ar visu.

Cik ilgi meitene spētu to izturēt? Cik ilgi Kīna varētu izturēt vardarbību no savas mātes un brāļa? Kur viņa varētu doties pēc palīdzības un pajumtes?

Kīnai nebija kurp iet, viņa baidījās arī atgriezties mājās. Viņa nevarēja arī palīdzību meklēt pie saviem radniekiem, jo arī viņi uzskatīja, ka Kīnai būtu jāatsakās no Jēzus un jāatgriežas pie animisma. Viņa nevarēja arī griezties pie varas iestādēm,

jo ciema priekšnieks bija arī viņas radnieks un uzskatīja, ka viņai visās lietās ir jāpaklausa saviem vecākiem.

Paklausība vecākiem ir laba un saprātīga rīcība. Laosā tā bija parasta lieta, tā ir arī Bībeles patiesība. Efez.6:1 ir sacīts: „Bērni, klausiet saviem vecākiem, jo tā pienākas.”

Taču rodas jautājums - cik lielā mērā bērnam būtu jāpaklausa saviem vecākiem?

Tīnas ķermeņi klāja zili melnas sitienu pēdas. Nu viņa skrēja uz mācītāja mājām. Tomēr ilgi palikt viņa tur nevarēja, tādēļ mācītājs, pirms vēl Kīnas vecāki bija sākuši viņu meklēt, viņu nosūtīja pie viena no saviem uzticamajiem radniekiem.

Pagāja piecas dienas, un Kīna vēl joprojām slēpās no saviem vecākiem. Mājās atgriezies viņa nevarēja, jo baidījās no vardarbības. Pēdējoreiz viņas tēvs pat paņēma ieroci un pāri meitas galvai raidīja šāvienu.

Tas, kādu iespaidu uz Kīnas mentālo veselību ir atstājusi vardarbība un draudi, vēl nav skaidri zināms. Lūdziet par Kīnu. Lūdziet, lai viņai pietiktu spēka panest grūtības savā pašas ģimenē. Lūdziet, lai viņu sargātu Kunga eņģeļi un viņa negūtu smagus ievainojumus. Lūdziet par Kīnas vecākiem un pārējiem ģimenes locekļiem, lai viņu sirdis atmaigtu un viņi ieraudzītu evaņģēlija gaismu, vai arī vismaz ļautu Kīnai sekot savai sirdsapziņai. Lūdziet, lai draudze spētu rast iespējas glābt šo meiteni. Iespējams, viņa varētu saņemt pasi, kura dotu iespēja mācīties adventistu internātskolā ārzemēs. Lūdziet, lai draudzei pietiktu gudrības šīs traģiskās situācijas risināšanā.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Laosā atvērt skolu, kurā varēs mācīties tādas meitenes kā Kīna. Paldies jums par jūsu sabatskolas ziedojumiem, kuri palīdz evaņģēlija vēsti nest visā pasaulē.

Misijas ziņas

- Laosas teritorija ir daļa no Dienvidaustrumu Āzijas ūnijas misijas lauka, kurš ietilpst Dinvidāzijas – Klusā okeāna divīzijā. Pirmā Septītās dienas adventistu misionāru misijas darba centrs tika atvērts 1957. gadā, kad Ričards C.Hols ar ģimeni ieradās Namthā, vienā no ziemeļrietumu provincēm. Pēc neilga laika viņiem pievienojās Nai Mun Lansri un Abels Pangans ar sievu. 1961. gadā tika izveidota draudze ar 44 ticīgajiem. 1962. gadā viss misijas darba personāls tika evakuēts no Laosas, jo šeit sākās karadarbība. Drīz pēc misionāru ierašanās Namthā iebruka kaujinieki un misijas darba ēka tika nojaukta.
- Laosas reģionā ir 1908 draudzes locekļi, kuri Dievu pielūdz 2 draudzēs un 3 ticīgo grupās. Tā kā valsti apdzīvo 7 242 000 iedzīvotāju, tad adventistu īpatsvars šeit ir viens uz katriem 3796 iedzīvotājiem.

Udomsajas atraitne

5.marts
Sadua Lī (33)

Laosa

Sadua uz Laosas ziemeļiem doties nevēlējās. Kad draudzes vadība piedāvāja viņam nest evaņģēlija vēsti Udomsajas provincē, vienā no pēdējām Laosas provincēm, kurā nebija adventistu, mācītājs Sadua minēja daudzus iemeslus, kādēļ viņam to nedarīt. Tomēr beidzot viņi kopīgi ar sievu pieņēma šo aicinājumu un ziemas vidū apmetās īrētā mājā.

Šī ziema nebija no parastajām. Pirmo reizi vēsturē temperatūra šeit noslīdēja zem nulles. Gāja bojā augi un dzīvnieki.

Noīrētā māja bija tukša, tur nebija ne gultu, ne ledusskapja, ne segu. No ziemas aukstuma kaut cik pasargāja vienīgi jumts, sienas un grīda. Segas viņiem atnesa laipnie kaimiņi.

Taču laika apstākļi nebija vienīgā Sadua problēma. Uzsākt darbu reģionā, kur iedzīvotāji pretojas evaņģēlijam, nebija viegli. Iesākumā Sadua ar sievu pielūdza Dievu vienatnē, bez ticības biedriem. Viņi jutās vientuļi, un vientulība pārauga vilšanās izjūtās. Laulātie nezināja, kā nest evaņģēliju apkārtējiem. Pēc neilga laika varas iestādes sāka interesēties par viņu ierašanās mērķi un darbību. Sadua un viņa sievas neapmierinātība pārvērtās bailēs.

Sadua aicināja palīgā draudzes vadību. Vadība neko citu ieteikt nevarēja, kā tikai lūgt, lai Dievs dotu gudrību.

„Sāc ar lūgšanu gājienu un lūdz, lai Kungs parāda, ko darīt,” draudzes vadītājs sacīja.

Mācītājs Lī tā arī darīja. Viņš gāja apkārt ciemam un lūdza Dievu. Lī devās kalnā, no kura pavērās skats uz ciemu, un nometās ceļos lūgšanai.

Drīz vien viņš sabata pēcpusdienās sāka apmeklēt vietējos. Šajos apmeklējumos viņš uzzināja par sievieti, kuru bija apstājuši dēmoni, un devās pie viņas.

Sieviete, piecu bērnu māte, savās mājās bija pieķēdēta pie staba, un tas turpinājās jau divus mēnešus. Viņa dzīvoja kā suns, bija kaila un zaudējusi prātu. Sadua uzzināja, ka dēmoni viņu bija apsēduši pēc vīra nāves.

Sadua saņēma ciema vecāko atļauju lūgt par šo atraitni. Ciema vadītāji bija centušies sievietei palīdzēt ar visdažādākajiem medikamentiem, tomēr tas rezultātus nedeja. Sadua uzlika roku uz sievietes galvas un lūdza Dievu. Viņš atgriezās nākošajā dienā un arī turpmākajās dienās. Pēc nedēļas sieviete sāka normāli ēst un dzert, kā arī izteica vairākus teikumus.

Tad kādu dienu viņa savu sirdi nodeva Jēzum, un dēmoni nozuda.

Beidzot ciema vecākais viņu atbrīvoja no ķēdes un iedeva viņai drēbes. Tomēr viņas ģimenes locekļi baidījās, vai tikai dēmoni neatgriezīsies. Atraitne kopā ar saviem pieciem bērniem pācēlās uz Sadua mājām līdz pat brīdim, kad viņas radnieki uzskatīs, ka viņas atgriešanās mājās ir droša.

Pēc Bībeles studijām atraitne un viņas divi vecākie dēli, kuri jau bija sasnieguši pusaudžu gadus, pieņēma Jēzu un tika kristīti. Šī ģimene bija viena no pirmajās adventistu ģimenēm visā provincē.

Ziņas par to, kā Dievs bija palīdzējis Udomsajas atraitnei, izplatījās tālu un plaši. Daudzi ieradās pie Sadua pēc palīdzības un dziedināšanas. Daudzi pieņēma Jēzu kā savu Glābēju un Viņa evaņģēlija vēsti.

Patreiz Udomsajas atraitne iztiku pelna ar darbu kaimiņa rīsa laukos. Pašai savas zemes viņai nav, nav arī stabila darba, taču jāpabaro pieci bērni.

Lūdziet par atraitni un viņas bērniem. Lūdziet par dārgajiem Laosas ļaudīm.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Laosā atvērt skolu. Paldies jums par jūsu sabatskolas ziedojumiem, kuri palīdz evaņģēliju izplatīt visā pasaulē.

Misijas ziņas

- Laosā darbs tika atjaunots 1968. gadā, kad šeit ieradās A.G.Bitons, misionārs no Filipīnām, ar savu ģimeni. 1975. gadā, pieaugot komunistisko spēku ietekmei Dienvidaustrumāzijā, adventistu sakari ar Laosu tika pārtraukti līdz pat 1984. gadam, kad atkal tika atvērta Taizemes robeža. Dievkalpojumi joprojām notiek divās draudzēs.

Daži fakti

- Laosas karogs sastāv no horizontālām joslām. Sarkanā josla attēlo laosiešu, kuri cīnījās par valsts neatkarību, asinis. Zilā josla simbolizē labklājību un upi Mekongu. Baltais aplis vidū godina Japānu, jo šī valsts veicināja Laosas neatkarības iegūšanu 2. pasaules kara laikā.

Piedot mātei (1.daļa)

12.marts

Čarmīna Ku (38)

Taizeme

Kad es savu dzīvi nodevu Jēzum, Svētais Gars pārliccināja manu sirdi par grēku, ar kuru biju cīnījies daudzus gadus. Šis grēks pārkāpa vienu no 10 Dieva baušļiem: „Godini savu tēvu un savu māti,” 2.Moz. 20:12.

Šo grēku es izpratu, lūdzot Dāvida lūgšanu: „Pārbaudi mani, ak, Dievs, un izzini manu sirdi; izmeklē mani un izdibini skaidri manas domas, un lūko, vai es neesmu uz ļauna ceļa, tad vadi mani pa mūžības ceļu!” Ps.139:23-24.

Iespējams, ka problēmas sākās tad, kad es savā dzimtajā Malaizijā sastapu kādu vīrieti nekristieti. Mātei man draugs nepatika, un viņa to neslēpa. Reizēm, kad viņš māti sveicināja, viņa to ignorēja. Šķita, ka katru reizi, kad māte ieraudzīja manu draugu, viņa novērsa savu skatienu. Šādā saspīlētā gaisotnē pagāja astoņi gadi, kuros es biju kopā ar savu draugu.

Jāatzīst, ka es biju cietsirdīga. Mātes viedokli es nekad vērā neņēmu, un man patika viņai ieriebt. Nonāca līdz pat tik tālu, ka mājās es ierados tikai pārgulēt, jo pavadīt laiku kopā ar māti nevēlējos.

Es sāku lūgt Dievu pēc piedošanas un gribēju, lai Viņš man palīdz ievērot piekto bausli. Taču turpmāko divu gadu laikā man tas neizdevās. Rītos es lūdzu Dievu, taču tajā pat brīdī, kad iznācu no savas istabas, mani pārņēma dusmas. Mēs ar māti pat nesaskatījāmies, jo viņa mani patiesi bija nokaitinājusi. Sāku lūgt Dievu vēl dedzīgāk, tomēr drīz vien man sāka nepatikt pat viņas klauvējieni pie manām durvīm, kuri aicināja uz pusdienām.

Pret māti izturējos ļoti necienīgi un nezināju, kā šo situāciju labot. Vairākus mēnešus ar māti pat nesarunājos. Kad viņa mēģināja uzsākt sarunu, es no viņas novērsos. Nezināju, kā ar viņu runāt, acīmredzot, es nespēju viņai piedot.

Sāku lūgt Dievu vēl dedzīgāk.

Dievs uz manu lūgšanu atbildēja ar Bībeles tekstu. Kādu rītu izlasīju Jēzus vārdus no Mat.6:14-15: „Jo, kad jūs cilvēkiem viņu noziegumus piedosit, tad jums jūsu Debesu Tēvs arīdzaņ piedos. Bet, ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu Debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arīdzaņ nepiedos.”

Tad E.Vaitas grāmatā „Ceļš pie Kristus” izlasīju: „Cīņa pret paša “es” ir vislielākā, kāda jebkad ir izcīnīta. Sevis nodošana, visa pakļaušana Dieva gribai prasa cīņu; bet, pirms dvēsele var tikt atjaunota svētumā, tai ir jāpadodas Dievam,” 43.lpp.

Es sapratu, ka esmu padevusies bīstamam grēkam. Tagad man vajadzēja iemācīties piedot savai mātei. Taču es to nespēju, jo nevēlējos pazemoties.

Dievs turpināja darboties manā sirdī un palīdzēja atkal atsākt sarunas ar māti. Slava Dievam! Tas bija tikai iesākums. Zināju, ka man vēl bija jānoiet garš ceļš. Lai arī mēs sarunājāmies, mūsu sarunām pietrūka mīlestības un pacietības. Savā cilvēciskajā gudrībā varēju uzskaitīt daudzus iemeslus, kuru dēļ viņa nebija pelnījusi laipnu izturēšanos. Bieži vien es nodomāju, ka pie mūsu sarautām attiecībām vainojama bija māte un ka tādēļ viņu vajadzētu pārmācīt.

Es lūdzu, lai Svētais Gars veic manī pārmaiņas un, ja tas nav iespējams, lai izmaina māti. Atcerējos kāda labi zināma autora vārdus: „Dažreiz Dievs nemaina tavu situāciju, jo Viņš vēlas mainīt tavu sirdi.” Es pārliecinājos, ka Dievs vēlas izmainīt mani. Bet kā?

Patreiz Čarmīna ir bērnodārza skolotāja adventistu Strptautiskajā misijas skolā Koratā, Taizemē. Pirms viņa uzsāka darbu šajā skolā, viņa beidzot salaba ar savu māti. Par to tiks pastāstīts nākošajā nedēļā.

Paldies par jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kurus pienesāt pirms 3 gadiem. Šie ziedojumi palīdzēja pārveidot adventistu Starptautisko misijas skolu, kurā strādā Čarmīna, par vidusskolu, kā arī uz jaunā zemes gabala uzcelt citas ēkas un mācību klases.

Misijas ziņas

- Pirmais adventists, kurš ieradās Taizemē, bija R.A.Kaldvels. Viņš Bangkokā ieradās uz vairākās nedēļām 1906. gada beigās vai 1907. gada sākumā. Vairāk nekā pēc 10 gadiem kolportieri no Singapūras misijas skolas Bangkokā darbojās un izplatīja ķīniešu grāmatas. Viņi ziņoja, ka bija izveidota sabata ievērotāju ticīgo grupa. Tas sekmēja pastāvīga misijas lauka dibināšanu 1919. gadā. E.L.Longveiss, Forests A.Prats un Tan Thiams Tsua, kuri bija pieņēmuši adventistu draudzes mācības, apmetās uz dzīvi Bangkokā.
- Pirmais Taizemes kristīgais ticīgais bija jauns vīrietis, kuru 1925. gadā kristīja Forests A.Prats. Vēlāk viņš kļuva par Bangkokas sanatorijas un slimnīcas menedžera palīgu.

Piedot mātei (2.daļa)

19.marts
Čarmīna Ku (38)

Taizeme

No iepriekšējās nedēļas: Pēc savas dzīves nodošanas Kristum malaiziete Čarmīna saprata, ka viņai saskaņā ar 5. bausli ir pret savu māti jāizturas ar cieņu. Taču kā to panākt?

Divus garus gadus es dedzīgi lūdzu Dievu par savu grēku un nereti pat apšaubīju Viņu: „Ak, Kungs, kā Tu spēsi mani izmainīt? Lūdzu, rīkojies!”

Mani jaunākie brālis un māsa atgriezās mājās Malaizijā 2018. gadā. Māsa ar savu vīru ieradās no ASV, bet brālis – no Taizemes. Tas bija rets gadījums, ka nu visa ģimene bija kopā, jo mēs dzīvojām tālu viens no otra.

Mans 11 gadus par mani jaunākais brālis Luters pamanīja konfliktu starp mani un māti. Dienā, kad viņi devās atpakaļ uz Taizemi, viņš manā grāmatā atstāja vēstuli. Šo vēstuli atradu nākošajā rītā.

Luters rakstīja:

„Šos vārdus es rakstu ar smagumu sirdī. Pateicos un slavēju Dievu par to, ka Tu esi iemācījusies daudzas patiesības, un tās tavā dzīvē ir nesušas pozitīvas pārmaiņas. Ir patiešs prieks redzēt savu māsu iesaistītu kalpošanas darbā. Par to es lepojos ar tevi. Slava un pateicība Dievam!

Esot grēcīgs un nepilnīgs cilvēks, es savās lūgšanās un pārdomās smēlos drosmi tev uzrakstīt par tavām attiecībām ar mūsu māti.

Saprotu, ka mūsu māte nav nevainojama. Reizēm viņa var būt neapdomīga un krist mums uz nerviem. Tomēr viņa ir mūsu māte, kuru mums ir devis Dievs un mums viņa jāmīl, jācieņa un jāpaklausa. Es labi zinu, ka mātei ir savi trūkumi, tomēr viņa vienmēr ir centusies gādāt par saviem bērniem. Iespējams, ka mēs nekad nesapratīsim viņas rīcību. Es baidos, ka tu varētu nesaprast, ka tava attieksme pret māti ir impulsīva un ka tā, iespējams, ir neiecietīga, egoistiska un augstprātīga. Baidos, ka tas varētu būt arī klupšanas akmens apkārtējiem cilvēkiem, kuri redz tavu attieksmi pret savu māti.

Vēlreiz jāatkārto, ka šīs rindas rakstu ar smagu sirdi. Es vēlos aizrādīt savai mātai, kuru mīlu un par kuru rūpējos. Varbūt neesmu savas domas pienācīgi izteicis, taču es lūdzu, lai Svētais Gars uzrunā tavu sirdi un nes tev samierināšanās garu.

Ar mīlestību un lūgšanām, tavs mazais brālītis.”

Pēc šīs vēstules izlasīšanas es vairāk nekā stundu raudāju. Lūdzu Dievam piedošanu un pateicos Viņam par to, ka Viņš bija uz mani runājis ar mana brāļa starpniecību. Mans miesīgais cilvēks joprojām nevēlējās pret māti izturēties ar cieņu, tomēr kopš tās dienas es pacelt balsi pret savu māti nespēju. Dievs bija atbildējis uz manām lūgšanām! Tieši tā, kā Viņš bija apsolījis: „Tad Es tiem došu citu sirdi un jaunu garu, Es izņemšu viņiem no krūtīm akmens sirdi un iedošu tiem sirdi no miesas,” Eech. 11:19.

Manas sabojātās attiecības ar manu māti tika atjaunotas Svētā Gara spēkā. Slavēju Dievu par mūsu attiecību uzlabošanu pirms manas aizbraukšanas. Es devos uz Malaizijas rietumiem, kur man bija jāpiedalās Bībeles nodarbībās. Māte mani aizveda uz lidostu, un mēs atvadoties sirsnīgi apskāvāmies. Pēdējo desmit gadu laikā tas bija pirmais mūsu apskāviens. Pēc 6 mēnešiem es pārcēlos uz Taizemi, kur sāku strādāt par bērnodrāža skolotāju Adventistu Internacionālajā misijas skolā Koratā.

Droši vien neviens mani nebūtu vainojis, ja es būtu atstājusi mājas bez attiecību atjaunošanas ar māti. Taču Dievs neļāva manis lolotajam grēkam ņemt virsroku. Dievs īstajā laikā manā dzīvē paveica brīnumu un, pirms es devos uz Taizemi, mani no šī grēka pilnīgi atbrīvoja.

Paldies jums par Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kurus pienesāt pirms trīs gadiem. Tie palīdzēja Čarmīnas strauji augošajai mācību iestādei Koratā, Adventistu Internacionālajai skolai, kļūt par vidusskolu un uzbūvēt mācību telpu kompleksu, kā arī citas ēkas. Paldies jums, ka aizlūdzat par skolēniem, Čarmīnu un citiem skolotājiem.

Dieva pēdējā iespēja

26.marts, 13.sabats
Čarmīna Ku (38)

Iepriekšējos divos sabatos mēs uzzinājām, kā Dievs Čarmīnai palīdzēja atjaunot attiecības ar māti. Šodien uzzināsim, kā viņa savu sirdi nodeva Jēzum.

Es vērsos pie Dieva ar visai izaicinošu lūgšanu.

„Dārgais Dievs, es dodu Tev pēdējo iespēju,” es lūdzu. „Esmu piedalījies tik daudzos draudzes pasākumos, tomēr neviens no tiem nav spējis izmainīt manu dzīvi. Ja es joprojām piedzīvoju kritienus, tad kāda tam visam jēga? Vai tad tādā gadījumā nav labāk palikt tur lejā, nekā mēģināt atgriezties pie Tevis, pacelties un tad atkal krist lejup? Tuvojas mans divas nedēļas ilgais atvaļinājums, un es tikai vēlos pabūt ārpus savām mājām. Došos uz Bībeles nodarbībām. Kungs, tā ir Tava pēdējā iespēja. Ja neizdosies arī šoreiz, Tu mani zaudēsi uz visiem laikiem!”

Es uzaugu Malaizijas Septītās dienas adventistu draudzes ģimenē. Jau no pašas bērnības gāju uz dievnamu. Tomēr garīgas lietas man prieku nesagādāja. Prieku man nesa 8 gadus ilgās attiecības ar vīrieti, kurš nebija kristietis. Biju arī apmierināta ar labi apmaksāto mūzikas skolotājas darbu starptautiskajā skolā. Tomēr sirdsmieru guvusi nebiju. Tādēļ es lūdzu Dievu un devos uz draudzes organizētajām Bībeles nodarbībām.

Divas nedēļas mēs studējām Bībeles patiesības par svētnīcu. Līdz šim es par to neko nezināju. Bērnībā Bībeli nelasīju, un iešana uz dievnamu man bija tikai rutīna. No draudzes locekļiem es uzzināju to, kas man kā adventistei bija jāzina, taču personīgu attiecību ar Dievu man nebija.

Bībeles nodarbībā es izlasīju Ec. 37:4-5: „Tad Viņš man pavēlēja: "Sludini šiem kauliem un saki tiem: jūs, sakaltušie kauli, klausieties Tā Kunga vārdu! Tā saka Dievs Tas Kungs šiem kauliem: Es iedvesīšu jums garu, ka jūs kļūstat atkal dzīvi.” Vīzija par sakaltušajiem kauliem man iemācīja, ka patiesa atmoda var nākt tikai uz klausot Dieva vārdu un Viņa elpas klātbūtnē, kas ir Svētais Gars. Man bija nepieciešama tieša savienība ar Dievu un pastāvīga lūgšanu dzīve, lūgšanas pēc Svētā Gara.

Pētīju mācību par svētnīcu un iepazinu Dieva pašuzpurīgo mīlestību. Uzzināju, ka Viņam ir vara piedot visus manus grēkus un ka Viņa vislielākā vēlēšanās ir dzīvot ar mani mūžīgi.

Dieva mīlestība visā pilnībā aizpildīja tukšumus manā dzīvē un atjaunoja manu sabrukušo dzīvi. Es savu sirdi nodevu Jēzum, un Viņš sāka manā dzīvē darboties ar vērienu.

Kad es atgriezos savā mūzikas skolotājas darbā ar 5 un 6 gadus veciem bērniem, notika kas negaidīts. Mūzikas nodarbībās man bija jāiekļauj dažādu pasaulīgu svētku elementi, piemēram, Ziemasvētku vecītis, rūķi, fejas un raganas. Spēlēju dažādas melodijas un bērniem bija jānorāda, uz kādiem attēliem šīs skaņas attiecas. Tikšķēja vectēva pulkstenis, plīvoja siks pārņņu spārni, spoku pilī grabēja skeleti.

Divi mani labākie skolēni, Etans un Lūkass, man par lielu pārsteigumu, šo uzdevumu izpildīt nevēlējās. Kamēr es spēlēju, viņi bija aizklājuši savas ausis. Un vēlāk, kad tika dziedāta dziesma par spoku pili, viņi klusēja.

Nodarbības beigās es viņiem jautāju: „Kas ar jums šodien notika? Kāpēc jūs nedarījāt to, kas bija uzdots?”

Etans sacīja: „Es esmu kristietis un nevaru to klausīties.” Tad nabaga zēns izplūda asarās. Viņš pagriezās pret mani un izteiksmīgi nogrozīja galvu.

Tas bija viens no lielākajiem pārmetumiem, kuru es savā dzīvē biju saņēmusi. Dievs caur šiem mazajiem zēniem bija mani spēcīgi uzrunājis. Es nodomāju: „Kādēļ gan es bērniem mācu par šādām velna lietām?”

Manā nākošajā divas nedēļas ilgajā atvaļinājumā es atgriezos Bībeles skolā. Tur mēs mācījāmies par Daniēlu un viņa trīs draugiem, kuri, kalpojot ķēniņam Nebukadnecaram, bija savās sirdīs apņēmušies būt uzticīgiem Dievam. Tad es atcerējos, kā Ētans un Lūkass bija apņēmušies būt uzticīgiem Dievam manā priekšā.

Es biju pārliecināta, ka Dievs vēlas, lai es pamestu šo darbu, taču pati savā spēkā to izdarīt es nespēju. Un es par to izstāstīju Bībeles skolas vadītājam.

„Tava liecība ir ļoti spēcīga,” viņš sacīja. „Taču problēma ir tā, ka tai neseko rīcība.”

Tajā laikā Dievs uz mani runāja manās ikrīta dievkalpojuma reizēs. E.Vaitas grāmatā „Kristus līdzības” izlasīju: „Kad sirdi skar Svētā Gara pamudinājumi, tad mūsu vienīgā drošība ir nekavējoties atbildēt. Kad atskan aicinājums: “Ej un strādā šodien manā vīna kalnā,” neatraidi šo ielūgumu. “Šodien, kad jūs viņa balsi dzirdēsiet, neapcietiniet savas sirdis.” (Ebr. 4:7) Atlikt paklausību uz vēlāku laiku nav droši. Varbūt tu vairs nekad nedzirdēsi ielūgumu,” 281.lpp.

Es savu sirdi visā pilnībā nodevu Dievam un tikai tad spēju uzrakstīt atlūgumu.

Atgriezos, lai nākošos piecus mēnešus pavadītu Bībeles skolā, taču manī sākās iekšēja cīņa. Tā bija cīņa starp manu un Dieva gribu. Mans skolotājas darbs bija labi apmaksāts, un es nespēju iedomāties, ka es varētu palikt bez šīs naudas. Mana vēlme būt labi nodrošinātai guva virsroku, un es sameklēju darbu ar vēl lielāku atalgojumu. Tomēr tad dažreiz nāktos strādāt arī sabatos.

Kad es vērsos pēc padoma pie Bībeles skolas mācītāja, viņš strauji atbildēja: „Tu tikko atbrīvojies no iepriekšējā darba un jau atkal vēlies dabūt tādu pašu?”

Lai arī cik lielā cīņā mēs tiktu ierauti, Dievs ir lielāks, un Viņš nekad nepieļāva man krist tādā kārdinājumā, kuru es ar Viņa palīdzību nevarētu pārvarēt. Pašā pēdējā brīdī Dievs negaidīti atvēra durvis. Un man tika piedāvāts darbs Adventistu Internacionālajā misijas skolā Koratā, Taizemē.

Biju pārsteigta par to, ka Dievs sniedz palīdzību tieši īstajā laikā. Tad es atcerējos Viņa vārdus: „Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi,” saka Tas Kungs. "Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām,” Jes.55:8,9.

Dievs ir labs, Viņš atbildēja uz manām lūgšanām par mūzikas skolotājas darba turpināšanu. Pēc diviem darba gadiem par mūzikas skolotāju bērnudārzā es ieņēmu direktora amatu misijas skolas mūzikas nodaļā. Nekad vēl es neesmu baudījusi tādu mieru un prieku. Dievs ir iekarojis manu sirdi. Tagad es vēlos zudušās dvēseles tuvināt Viņa brīnišķīgajai mīlestībai.

Paldies jums par Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kurus pienesāt pirms trīs gadiem. Tie palīdzēja paplašināt Adventistu Internacionālo misijas skolu un, uzceļot mācību telpu kompleksu un citas ēkas Koratā, Taizemē, pilnveidot to par vidusskolu. Šodien mēs ievāksim Trīspadsmitā sabata ziedojumus, kuri dos iespēju evaņģēliju izplatīt visā Dienvidāzijas – Klusā okeāna divīzijā. Paldies jums par dāsnajiem ziedojumiem.

Misijas ziņas

- Vārds „Taizeme” tulkojumā nozīmē „brīvo zeme” un līdz 1939. gadam Taizeme bija pazīstama kā Siāma. Taizeme ir vienīgā Dienvidaustrumāzijas valsts, kuru nekad nav kolonizējusi neviena no Eiropas valstīm. Revolūcija 1932. gadā beidzās ar konstitucionālas monarhijas izveidošanu, kurā valsts galva ir karalis, bet premjerministrs tiek izvēlēts no pārstāvju palātas, un pēc tam to ieceļ karalis.